

gjældende Embedsmænd skulle have Lønningsstillæg af hele deres Gage. Sæt denne Lovtext hen i § 5 af Loven af 19 Februar 1861, og der behøves da virkelig ikke nogen juridisk Begrebelse og Fordømmelse og ikke Gran af Skarpsindighed for at kunne læse sig til med rene og klare Ord, at de Retsbetjente og Magistratspersoner, der modtage deres Gage efter denne Lønningslov, skulle have Lønningsstillæg af deres hele Gage. Bogstaven er klar og umindsigelig, og saa vilde det kun hjælpe meget lidt, om man maatte være istand til at paavise, at den stod i Strid med Administrationens Grundsatninger og med ældre Love og finansielle Retsfærdighed, — som det kaldes af den høitærede Kultusminister — ja, selv om man kunde paavise, at den stod i Strid med en anden Lov af samme Dato, der havde ordnet Forholdet for andre Embeder — thi det maa ikke glemmes, at Loven af 19de Februar 1861 § 3, paa hvilken den høitærede Minister støtter sig, og i hvilken han vil finde et Supplement til Fortolkningen af en i og for sig klar Lov, gjælder ganske andre Embeder. I det nemlig Loven af 19de Februar 1861 for Retsbetjentene har stillet dem lige med de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd, er Loven af 31te Marts 1860 § 5 i Virkeligheden kommen til at give Regler for tvende Klasser af Embedsmænd i Ministerierne, om jeg saa maa kalde det. Den første Klasse indbefatter de Embedsmænd, vi Alle kjende, de travle, virksomme Embedsmænd fra den røde Bygning her tæt ved os; for dem gjælder Loven umiddelbart; men den gjælder dernæst tilige for alle Retsbetjente og Magistratspersoner, der efter Loven af 19de Februar 1861 have faaet fast Gage. For disse to Klasser af ministerielle Embedsmænd gjælder Loven af 31te Marts 1860. Men denne Lov er ikke forandret, den er den Dag idag gjældende Lov, den er ikke forandret ved den saakaldte almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861; og dertil er den høitærede Kultusminister fremdeles vistnok ogsaa enig med mig, at en Lov, der er af samme Dato, den maa nu være saa almindelig, som den være vil, ikke vil kunne have en Lov af selsamme Dato, der giver særlige Regler for en særlig Klasse af Embeds-

mænd. Hvilken af disse to Love af 19de Februar der i Virkeligheden er kommen først til Verden, hvilken af dem der i Virkeligheden først har erholdt Hans Majestæt Kongens Underskrift, det veed Ingen af os; det var let muligt, at det netop var den, der ordner Forholdene for Retsbetjentene paa fast Gage, der i Virkeligheden sidst havde opnaaet den Sanktion, der er nødvendig for at ophøje de to Things Beslutninger til Lov. Men vist er det i alt Fald, at de ere promulgerede som Love samme Dag, og at der saaledes samme Dag blev givet almindelige Regler for Embedsmændene udenfor Ministerierne og særlige Bestemmelser for en vis enkelt Klasse af disse. Saa behøver virkelig ikke en saadan særlig Lov med sin i Texten klart indeholdte Undtagelse fra de almindelige Regler at være optagen i den almindelige Lov, ikke udtrykkelig at være nævnt i samme som Undtagelse. Det er fuldt tilstrækkeligt, at Undtagelsen foreligger i en omstændelig Lov, en særlig Lov af samme Dato.

Det er iøvrigt meget langt fra, at jeg kan anerkjende, at den høitærede Kultusminister har Ret i, at Loven af 19de Februar 1861 ikke skulde stemme med finansielle Retsfærdighed, at dens klare Bestemmelse, som han kaldte det, ikke skulde være ret forstandig, at der skulde være en Strid mellem samme og alle vore øvrige Love om Sædtillæg, og da i Særdeleshed med Loven af samme Dato, 19de Februar 1861; det er meget langt fra. Jeg tager vist ikke feil, naar jeg antager, at den høitærede Minister har fundet Udtrykket for sin finansielle Retsfærdighed i den almindelige Lov af 19de Februar 1861 § 3, i dennes Bestemmelse om, at Embedsmænd og Bestillingsmænd, hvis Hovedindtægt — mere end deres halve Indtægt — bestaaer i Sportler, Brugten af Vordere, Naturalydelser eller andre Gjenstande, ikke skulle have noget Sædtillæg, fordi det maa antages, at disse Vorders og Naturalydelers Værdi er stegen under de forandrede Konjunkturer. Dette er vist Udtrykket for den finansielle Retsfærdighed i vore Lønningslove. Jeg tør saa meget mere troe dette, som de ældre af vore Lønningslove, han omtalte, fra Aarene 1854—58, alle udtale den selsamme Tanke.